

derfor henvendte Udvalget sig under 26de Marts i en Skrivelse til Ministeren og udbad sig en Samtale med ham. Der indløb imidlertid ikke noget Svar, og Sagen endte altsaa i forrige Samling med at blive liggende i Udvalget uden at blive afgjort. Derfor har jeg iaar tilladt mig at bringe Spørgsmaalet frem paany og at bringe det frem i den Skikkelse, hvori det havde Tilslutning hos en stor Del af Udvalget, og hvori det havde min egen Samstemning. Jeg har ikke indladt mig paa selv at skrive noget nyt Lovforslag om borgerligt Egtteskab, men jeg har optaget et tidligere, som har en vis Svæb, nemlig det, som i Kirkekommissionen blev stillet af et anseligt Mindretal, bestaaende af Brandt, Briz, Carlsen, Klein og Strøm, som subsidiært blev tiltraadt af Høgsbro, og hvis Grundtanke fandt Tilslutning hos Bloug og Lermanen. Dette Forslag tillader mig just ikke i alle sine Enkeltheder, og navnlig vilde jeg foretrække, at Egtteskab istedetfor at blive indgaaet for en Zbrighedsperson, der tidt kan bo langt borte, blev indgaaet for en dertil beskikket Mand i Sognet; men jeg har dog ikke villet foreslaa nogen Forandring i Forslaget og forelægger det derfor usforandret, blot med Udeladelse af et Par Paragrafer, der forekomme mig mindre nødvendige og mindre heldige. Iøvrigt skal jeg henvise ærede Medlemmer, som maatte ønske yderligere Meddelelse for denne Sags tidligere Gang her i Landet, til mine Udtalelser under en lignende Sags Behandling ifjor.

Spvad det andet Forslag om et Tillæg til Konfirmationslovgivningen angaar, har det ogsaa sin nærmeste Foranledning i tidligere Forhandlinger her i Thinget. Det vil maasse erindres, at der for et Par Aar siden forelaa et Andragende fra en Husmand og Privatlærer P. R. Petersen i Gullestrup ved Herning og hans Meningsfæller over, at Tidspunktet for de Unges første Altergang maatte komme til at bero paa gjensidig Overenskomst mellem deres Berger og Stedets Sognepræst, og om, at den, som første Gang sendes til Herrens Bord, forud maatte fremstige Forsagelsen og Kroen paa en hvilken som helst Altergangsdag uden som nu at være bunden til to bestemte Dage af Aaret. Dette Andragende havde først været hos Ministeriet, hvor det var blevet afvist, men Folkethingets Andragendevalg anbefalede at henvise det til Ministeriet, og Thinget fulgte Udvalget ligesom en Del af Thingets Medlemmer udtalte sig i samme Retning. Den daværende Kultusminister svarede, at Grunden til, at Andragendet ubetinget var blevet afvist, var den, at Andragerne vare Folk, der stode udenfor Folkekirken, og at saadanne Spørgsmaal maatte reises af Folk indensfor Folkekirken, naar der skulde tages Hensyn dertil. Jeg tillod mig allerede dengang at gøre opmærksom paa, at disse Spørgsmaal vare reiste indensfor Folkekirken og vare brændende der, men siden den Tid ere de

blevne det i en endnu højere Grad, navnlig efterat man er bleven opmærksom paa, at Ministeriet ved Skrivelse af 23de Mai 1877 har forbudt en Præst at konfirmere en 14aarig Pige, skjøndt han erkjendte, at hun havde den til Konfirmation fornødne religiøse Modenhed, fordi hun ikke samtidig havde de Kundskaber, der udkrævedes for at blive udfreven af Almueskolen, og, efterat man har lagt Mærke til, at Ministeriet ved en Skrivelse af 12te Oktober 1880 har truet en Valgmenighedspræst med at fratage ham den kongelige Stabskæstelse, fordi han som mange andre Præster havde taget sine Konfirmationer til Alters samme Dag, som de vare blevne konfirmerede. Derved ere disse Spørgsmaal blevne endnu mere brændende paa flere Steder, saa det forekommer mig, at Tiden maa være kommen til at foretage en Forandring i Konfirmationslovgivningen. Jeg har derfor tilladt mig at stille et Forslag, som jeg antager vil kunne afhjælpe de Mangler, der have viist sig, men jeg har i dette Forslag kun taget det allermeest Nødvendige med, idet det staar saaledes for mig, at man især paa et Omtraade som dette bør røre saa lidt som muligt ved det Bestaaende og kun bør gjøre saadanne Forandringer, som lige have viist sig nødvendige. Jeg har derfor ikke foreslaaet at gjøre nogen Forandring i Forholdet mellem Konfirmationen og Altergangen, men Konfirmationen vil ogsaa efter mit Forslag fremdeles vedblive at være Betingelsen for den første Altergang. Heller ikke har jeg tilladt mig at foreslaa nogen almindelig Forandring i Bestemmelserne om Præstegangen, Konfirmationsalderen og Konfirmationstiden. Jeg har i saa Henseende ladet de almindelige Regler vedblive at gjælde og har kun søgt at gjøre det muligt for dem, der maatte søle Trang til at blive konfirmerede paa andre Dage af Aaret eller i en anden Alder end den sædvanlige, at faae denne Trang tilfredsstillet, forsaavidt en Præst i Folkekirken efter et nøiere Kjendskab til Bedkommende maatte finde ham eller hende moden dertil. Spvillen Betydning et saadant Forslag, hvis det bliver godkjendt, vil faae, vil naturligvis væsentlig komme til at bero paa den Længegang, der rører sig i Folket og i de kirkelige Kredse. Hvis der kun er meget Faa, der søle en saadan Trang, vil Forslagets praktiske Betydning ikke blive stor. Hvis der derimod er Mange, der gjøre det, eller efterhaanden bliver flere og flere, er det klart, at Forslaget vil kunne faae stor Betydning for vor hele Konfirmationspraxis, og det vil da maasse ogsaa kunne hjælpe til, at vi kunne komme noget bort fra de Massekonfirmationer, som man tidt har beklaget, paa lignende Maade, som vi nu faa smaat ere i Færd med at komme bort fra de store Massealtergange. Jeg skal imidlertid, som jeg sagde, ikke indlade mig nærmere paa Forslagets Indhold og kan altsaa hermed slutte. Dog skal jeg endnu bemærke, at, medens det har været min Agt lige siden forrige Samling at bringe disse to Forslag frem,